

РОЗДІЛ 6 ЗАГАЛЬНЕ МОВОЗНАВСТВО

УДК 811.531.11:7.01:001.4

DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2025.44.1.22>

ТЕРМІНОСИСТЕМА ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ: ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ТА ПРАКТИЧНА СИСТЕМАТИЗАЦІЯ

TERMINOLOGICAL SYSTEM OF VISUAL ARTS IN THE KOREAN LANGUAGE: THEORETICAL FOUNDATIONS AND PRACTICAL SYSTEMATIZATION

Галушка О.М.,

orcid.org/0009-0007-7754-7804

*студентка Факультету східної і слов'янської філології
Київського національного лінгвістичного університету*

Рибачківська Л.С.,

orcid.org/0000-0002-5860-5550

*кандидат філологічних наук,
завідувач кафедри англійської мови і перекладу
Київського національного лінгвістичного університету*

У пропонованій статті досліджуються терміносистеми образотворчого мистецтва корейської мови в теоретичному та практичному аспектах. Актуальність роботи зумовлена посиленням міжкультурної та міжмовної взаємодії в сучасному глобалізованому мистецькому просторі. Ці чинники підвищують потребу в упорядкованому, системному та однозначному термінологічному апараті. Термінологія образотворчого мистецтва розглядається не лише як засіб номінації художніх явищ, а як важливий інструмент пізнання та відображення специфіки культурної традиції, історичного розвитку і художнього мислення народу. Особливу увагу приділено корейській мові, термінологічний пласт якої сформувався під впливом автохтонних корейських елементів, значного шару лексики китайського походження та сучасних європейських запозичень.

У роботі узагальнено основні теоретичні підходи до розуміння понять «термін» і «терміносистема», окреслено ключові ознаки терміна, зокрема його системність, логіко-понятійну зумовленість, однозначність і стилістичну нейтральність. Проаналізовано джерела формування термінології образотворчого мистецтва корейської мови з урахуванням історико-культурних чинників та мовних контактів. Показано, що поєднання лексики китайського походження з корейськими та іншомовними елементами сприяло формуванню складної багаторівневої структури терміносистеми, яка потребує наукової систематизації.

Практична частина дослідження ґрунтується на застосуванні принципу предметно-галузевої класифікації, який дозволив вибудувати ієрархічну модель терміносистеми образотворчого мистецтва корейської мови. У межах базового поняття 미술 – «образотворче мистецтво» систематизовано терміни, що позначають основні види мистецтва (живопис, графіку, скульптуру, декоративно-ужиткове мистецтво, архітектуру, дизайн), а також їхні підрівні за техніками, жанрами, матеріалами та функціональним призначенням. Такий підхід уможливив виявлення внутрішніх логічних зв'язків між термінами та продемонстрував цілісність і впорядкованість досліджуваної терміносистеми.

Отримані результати підтверджують, що терміносистема образотворчого мистецтва корейської мови є структурованою, ієрархічно організованою та функціонально зумовленою. Її систематизація сприяє точності фахової комунікації, коректному перекладу мистецтвознавчих текстів і глибшому розумінню корейської культурної спадщини. Практична цінність дослідження полягає в можливості використання результатів у термінографії, перекладознавстві, мистецтвознавстві та викладанні корейської мови. Перспективи подальших досліджень убачаються в аналізі семантичних відношень між термінами та зіставленні корейської терміносистеми образотворчого мистецтва з відповідними системами інших мов.

Ключові слова: термінологія, образотворче мистецтво, корейська мова, мистецька термінологія, предметно-галузева класифікація, фахова комунікація.

This article examines the theoretical and practical aspects of the terminological system of Korean visual arts. The relevance of the study is determined by the intensification of intercultural and interlingual interaction in today's globalized art space. These factors increase the need for structured, systematic, and unambiguous terminology. The terminology of visual arts is considered not only as a means of naming artistic phenomena, but also as an important tool for understanding and reflecting the specifics of cultural traditions, historical development, and artistic thinking of a people. Particular attention is paid to the Korean language, whose terminology has been shaped by indigenous Korean elements, a significant layer of Sino-Korean vocabulary, and contemporary European borrowings.

The study summarizes the main theoretical approaches to the concepts of "term" and "terminological system," outlining the key features of a term, specifically its systematicity, logical and conceptual conditioning, unambiguity, and stylistic neutrality. The sources of the formation of Korean visual arts terminology are analyzed, taking into account historical-cultural factors and language contacts. It is shown that the combination of Chinese-derived vocabulary with Korean and foreign elements contributed to the formation of a complex, multi-level structure of the terminological, which requires scientific systematization.

The practical part of the study is based on the application of the principle of subject-specific classification, which made it possible to build a hierarchical model of the terminological system of Korean visual arts. Within the basic concept of 미술 – «visual arts» terms denoting the main types of art (painting, graphics, sculpture, decorative and applied arts, architecture and design) are systematized, as well as their sub-levels according to techniques, genres, materials, and functional purposes. This approach enabled the identification of internal logical connections between terms and demonstrated the integrity and orderliness of the terminological system under study.

The results confirm that the terminological system of Korean visual arts is structured, hierarchically organized, and functionally determined. Its systematization contributes to the accuracy of professional communication, the correct translation of art history texts, and a deeper understanding of Korean cultural heritage. The practical value of the study lies in the possibility of using the results in terminography, translation studies, art history, and Korean language teaching. Prospects for further research include the analysis of semantic relationships between terms and the comparison of the Korean terminological system of visual arts with corresponding systems in other languages.

Key words: terminology, visual arts, Korean language, art terminology, subject-specific classification, professional communication.

Постановка проблеми. Глобалізація мистецького простору робить термінологію не просто інструментом опису, а ключовим показником розвитку галузі. У сфері образотворчого мистецтва терміни фіксують унікальність творчого мислення та національних традицій, тому їхнє впорядкування є критично важливим для міжнародного наукового діалогу. Особливої ваги це питання набуває стосовно корейської мови, чия мистецтвознавча база потребує реальної систематизації.

Специфіка корейської мистецької термінології полягає у її багатошаровості. Вона формувалася століттями під впливом автохтонних традицій, класичної китайської спадщини та пізніших європейських запозичень. Таке нашарування зумовило значну варіативність: у текстах часто зустрічається дублювання понять, семантичні зміщення та неоднозначність у вживанні слів. Це суттєво ускладнює роботу перекладачів і фахову комунікацію між науковцями.

Сьогоднішнє термінознавство приділяє значну увагу галузевим системам, де мистецький напрям займає особливу нішу. Дослідження корейських термінів необхідне для коректної інтерпретації культурних явищ та адекватного представлення корейської спадщини у світі. Відтак, комплексна систематизація цієї терміносистеми є актуальним завданням, вирішення якого забезпечить ефективну професійну взаємодію.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивчення корейської мистецтвознавчої термінології базується на міждисциплінарному підході, що поєднує теоретичне термінознавство та корейську лінгвістику. Попри наявність фундаментальних праць у цих галузях, в українському мовознавстві спостерігається дефіцит комплексних розвідок, присвячених саме терміносистемі образотворчого мистецтва Кореї.

Методологічне підґрунтя дослідження становлять праці С. Павел та Д. Нолет, у яких термінологія трактується як ієрархічно впорядкована сукупність спеціальних лексем, ключових для фахової комунікації [1]. Вагомим для розуміння логіко-понятійної природи терміна є розробки М. С. Зарицького. Питання деривації, запозичення та адаптації лексичних одиниць, що зумовлюють семантичну варіативність термінів, ґрунтовно висвітлені у працях А. С. Д'якова, Т. Р. Кияка та З. Б. Куделька.

Особливості лексичного складу корейської мови, зокрема співвідношення автохтонного пласта та запозичень, детально проаналізовано у працях професора Сон Хоміна. Водночас наявні мистецтвознавчі та педагогічні дослідження корейського мистецтва переважно зосереджені на класифікації жанрів і технік, залишаючи поза увагою цілісний лінгвістичний аналіз відповідного термінологічного апарату.

Визначення наукової прогалини. Попри значний масив праць із загального термінознавства та лексикології корейської мови, мистецтвознавча терміносистема досі лишається поза увагою дослідників. Зокрема, у вітчизняному мовознавстві фактично відсутні дослідження, які були б присвячені структурно-семантичній організації та предметно-галузевій класифікації мистецьких одиниць. Це створює суттєву прогалину: без системного опису термінів неможливо повноцінно досягнути взаємодію корейської лінгвокультури зі світовим мистецьким дискурсом. Саме необхідність заповнити наявний лакунарний сегмент і визначає актуальність пропонованої статті.

Постановка завдання. Метою статті є теоретичне обґрунтування та практична систематизація терміносистеми образотворчого мистецтва корейської мови. Поставлена мета передбачає розв'язання таких завдань: узагальнити основні теоретичні підходи до розуміння поняття терміна та терміносистеми; визначити джерела формування термінології образотворчого мистецтва корейської мови з урахуванням історичних і культурних чинників; здійснити предметно-галузеву класифікацію термінів відповідно до видів, жанрів і технік образотворчого мистецтва; виявити ієрархічну структуру та внутрішні зв'язки між окремими групами термінів у межах досліджуваної терміносистеми.

Виклад основного матеріалу дослідження. У повсякденному житті спілкування відбувається з використанням загальної мови, тоді як професійна діяльність потребує знання спеціалізованої мови, створеної для забезпечення однозначності й точності в певній сфері знань [1, с. 17]. Саме чітке розмежування загальної та спеціальної лексики дозволяє визначити роль термінології як інструменту регламентованої професійної взаємодії.

Теоретичний аналіз термінології як складного мовного феномена передбачає детальне вивчення її походження, системної організації та функціонування. Оскільки терміносистема займає специфічне місце в загальномовній системі, постає необхідність критичного перегляду та уточнення її трактувань у науковій літературі. Це дозволить глибше з'ясувати критерії, за якими лексичні одиниці переходять із загальномовного фонду до вузькоспеціалізованого.

У своєму дослідженні С. Павел та Д. Нолет визначають термінологію як сукупність спеціалізованої лексики, що функціонує в межах певної галузі знань, виду мистецтва чи професійної спільноти [1, с. 17]. Спираючись на це визначення, подальші дослідження у сфері термінотворення наголошують на тому, що укладання нових термінів потребує дотримання чітких лінгвістичних і системних вимог. Зокрема, щоб новий термін був однозначним і придатним до використання, він має формуватися відповідно до усталених словотвірних норм мови, узгоджуватися з уже існуючою терміносистемою та бути належним чином обґрунтованим у термінологічній пропозиції [1, с. 18]. Одиницею термінологічної системи є термін. Водночас у лінгвістичних дослідженнях відсутнє єдине загальноприйняте визначення цього поняття. Микола Зарицький визначає термін як: «мовний знак, що позначає поняття пев-

ної галузі знання – науки, техніки, мистецтва, політики» [2, с. 43]. Для розмежування термінів з-поміж інших лексичних одиниць можна виокремити такі ознаки: *логічна спрямованість* – термін пов'язаний із певною логіко-понятійною сферою; *входження в систему* – термін є частиною замкненої терміносистеми або певної мовної системи спеціалізованої галузі; *однозначність* – термін має чітке й визначне значення, що унеможливорює двозначне тлумачення; *відсутність емоційного забарвлення* – термін не містить експресивного або емоційного компонента, залишається нейтральним [2, с. 43].

Урахування цих ознак дає змогу розглядати термін не просто як окрему лексему, а як складник цілісної системи, що функціонує за певними правилами. Формування терміна в межах такої структури відбувається різними шляхами. Зокрема, терміни можуть утворюватися на основі загальновживаних слів рідної мови шляхом семантичного переосмислення або метонімічного перенесення, часто із відповідною формальною адаптацією з метою уникнення двозначності.

Іншим поширеним джерелом є іншомовні запозичення, зумовлені історичними, культурними та науковими чинниками, що сприяє розвитку спеціалізованої лексики у відповідній галузі знань [3, с. 9].

Таким чином більшість термінів образотворчого мистецтва корейської мови формувалися на основі запозиченої лексики, а зокрема – китайської. За даними дослідження професора Сон Хоміна – лексика корейської мови включає близько 35% суто корейських слів, 60% слів китайського походження та приблизно 5% запозичень з інших мов [4, с. 13]. Це означає, що історично китайська лексика відігравала ключову роль у формуванні спеціалізованої термінології, при цьому слова адаптувалися до корейських мовних норм і часто поєднувалися з рідними словами для точного позначення понять. Такий процес запозичення та адаптації сприяв системності термінів та їх узгодженості в межах терміносистеми образотворчого мистецтва.

Системність термінів зумовлює потребу в чіткій організації поняттєвого поля та встановленні логічних зв'язків між одиницями спеціалізованої лексики. Для того, щоб забезпечити послідовність і внутрішню злагодженість такої системи, у термінознавстві сформувалися конкретні принципи. Їхнім основним завданням є визначення особливостей угруповання, взаємодії та співвідношення термінів з певною сферою знань. Одним із ключових серед них є принцип предметно-га-

лузової класифікації. Загалом це підхід, за яким терміни розглядаються як упорядковані у класифікаційні системи елементи спеціалізованих сфер знань. Кожна галузь має власну структуру понять, що відображається а терміносистемі та забезпечує її послідовність і логічну організацію. Предметно-галузева класифікація може бути одно- або багатоповерховою й використовуватися для систематизації термінів у словниках, базах даних і довідкових ресурсах. Вона створює чітку ієрархію понять у межах певної спеціалізації [1, с. 1]. Наприклад, у межах декоративно-ужиткового мистецтва предметно-галузева класифікація може виглядати так: *типи виробів* – текстиль, кераміка, металеві вироби, дерев'яні вироби; *техніки виконання* – вишиванка, ткацтво, різьблення, ліпка; *стилі та напрями* – модерн, бароко, ар-деко, мінімалізм.

Усі ці одиниці посідають чітко визначені місця в загальній класифікаційній структурі. Такий принцип організації забезпечує системність терміносистеми, дозволяє впорядковувати терміни за галузевою належністю, уникати змішування понять різних сфер та створювати відповідну картину внутрішніх зв'язків між ними. У результаті формується логічна й послідовна система знань, у якій кожен термін має своє місце та функцію, що є необхідною умовою ефективного використання термінології у фаховому дискурсі.

Спираючись на окреслені теоретичні засади, переходимо до практичної систематизації термінології образотворчого мистецтва корейської мови. На цьому етапі впорядкування здійснюється за предметно-галузовими параметрами, що дає змогу виявити структурні особливості терміносистеми, її внутрішню ієрархію та логічні зв'язки між окремими тематичними групами. Це створює підґрунтя для подальшого аналізу семантичної організації термінології.

Першим етапом систематизації є визначення верхнього рівня класифікації, який охоплює максимально широке поняттєве поле. У терміносистемі корейської мови до такого рівня належить 미술 – «образотворче мистецтво». Це поняття виступає базовою категорією та охоплює сукупність видів художньої діяльності. У межах цього поняттєвого поля виділяється перший нижчий рівень, представлений основними галузями образотворчого мистецтва: живопис, графіка, скульптура, декоративно-ужиткове мистецтво, архітектура та дизайн:

회화 – «живопис»: різновид пластичного мистецтва, що полягає у створенні зорових образів шляхом нанесення фарб на різні основи, зокрема

полотно, папір, стіни чи інші поверхні [5, с. 13]; 판화 – «гравюра, друкована графіка»: вид образотворчого мистецтва, у якому спочатку створюють зображення на спеціальній формі з каменю, дерева, металу чи іншого матеріалу, після чого наносять фарбу й отримують відбиток на папері [6]; 조각 – «скульптура»: мистецтво створення тривимірних об'ємних форм із твердих або пластичних матеріалів, що ґрунтується на пластичному моделюванні, опрацюванні силуету та фактури, іноді також кольору; 장식 예술 – «декоративно-прикладне мистецтво»: форма художньої творчості, що поєднує естетичну виразність із практичною функціональністю, створюючи речі, які водночас прикрашають і мають повсякденне призначення; 건축 – «архітектура»: науково-мистецька діяльність зі створення та проектування будівельного середовища, що формує простір для життя і праці людини відповідно до функціональних та естетичних принципів. Вона охоплює як промислові, так і громадянські типи споруд; 디자인 – «дизайн»: творчий процес і результат проектування виробів та середовищ, що поєднує функціональність і естетику, реалізуючи комунікативні, пізнавальні, виховні та гедоністичні функції [5, с. 13].

Розглянувши початковий рівень образотворчого мистецтва ми поступово опускаємося на наступну сходинку класифікації. У межах 회화 – «живопис» доцільно виділити наступні підрівні: За способом застосування фарбових матеріалів: 유화 – «олійний живопис»: техніка створення картин шляхом нанесення і змішування олійних фарб; 수채화 – «акварельний живопис»: техніка створення картин розчиненими фарбами у воді [7]; 수묵화 – «тушевий живопис»: традиційна східноазійська техніка живопису, яка виконується лише тушшю без використання кольорових фарб [8]; 템페라화 – «темперний живопис»: техніка, у якій фарби розчиняються у воді та сполучаються з яйцем або іншим зв'язуючим; 파스텔화 – «пастельний живопис»: техніка створення зображень за допомогою пастельної крейди на грубому папері, пергаменті або льняній тканині; 구아슈화 – «гуашевий живопис»: техніка живопису, у якій до акварельних фарб додають гуму для досягнення непрозорого ефекту [7]; 아크릴화 – «акриловий живопис»: техніка створення картин за допомогою акрилових фарб, які відзначаються високою стійкістю до змін температури, не жовтіють і не тріскаються, забезпечуючи довговічність творів [5, с. 45].

Усі перелічені підрівні належать до живопису, оскільки кожна техніка відображає специфіку

роботи з фарбовими матеріалами та визначає візуальний ефект, стиль і художню експресію твору.

Розподіл живопису за жанром. Такий підхід дозволяє систематизувати картини відповідно до тематики, сюжету та предметного змісту, вибудовуючи більш детальне групування термінів усередині поняття 회화: 풍경화 – «пейзажний жанр»: картина, на якій зображені природні краєвиди [7]; 인물화 – «портрет»: жанр живопису, що зображує людину як основний об'єкт; 정물화 – «натюрморт»: жанр живопису, у якому художник зображує неживі предмети, передаючи їхню красу, різноманітність і багатство. До таких об'єктів належать побутові речі, їжа, квіти, плоди тощо [5, с. 48]; 동물화 – «аніمالістичний жанр»: жанр живопису, у якому зображуються тварини або комахи [7]; 화조화 – «живопис птахів і квітів»: третій за значенням жанр традиційного східного живопису після пейзажного та портретного. У буквальному сенсі це «картини з квітами та птахами», проте ширше охоплює не лише птахів, а й диких і свійських тварин, риб, ракоподібних, різні рослини та комах. Цей жанр передає різноманітну красу природи та її символічне значення, що відображалось в мистецтві протягом багатьох століть [9]; 산수화 – «пейзажний жанр»: жанр східного живопису, що зображує природну красу гір та води, і передає природу як живу, динамічну сутність. У картинах особливу увагу приділяють виразності живості пейзажу; 역사화 – «історичний жанр»: картини, у яких зображуються історичні події, сцени або видатні особи, а також у ширшому значенні – сцени з міфів, легенд або релігійних сюжетів [7];

Варто зазначити, що всі перелічені жанри належать до 회화, оскільки кожен із них відображає певну тематичну, або сюжетну специфіку, формує характер композиції, вибір образів та художню експресію твору.

Аналіз підвидів живопису дозволяє перейти до наступної вагомій складовій образотворчого мистецтва – 판화 – «гравюра». Її виокремлення в самостійний рівень класифікації є цілком обґрунтованим. На відміну від живопису, де фарба наноситься безпосередньо на основу, графіка передбачає опосередкований спосіб створення зображення через друкарську форму. Оскільки саме форма визначає технічні особливості створення відбитка та візуальний характер твору, базою для систематизації термінів у цій галузі обрано класифікацію графіки за типом друкарської форми: 볼록판화 – «рельєфна гравюра»: вид гравюри, у якому фарба наноситься на виступаючі частини пластины, а заглиблені ділянки

залишаються без фарби, створюючи зображення на папері; 오목판화 – «інталіо, гравюра на западинах»: техніка гравюри, у якій фарба наноситься в поглиблені частини друкарської форми, а при друку під тиском преси саме ці западини передають зображення на папір; 평판화 – «плоска гравюра»: вид гравюри, де зображення створюються на плоскій поверхні з використанням відштовхування води та жиру або без нього; 공판화 – «трафаретна гравюра»: техніка друку, у якій на дошці чи формі роблять отвори, через які проходить фарба, формуючи зображення; 디지털 판화 – «цифрова гравюра»: сучасна форма гравюри, що створюється шляхом сканування або цифрового малювання твору та його друку на принтері. Не потребує ручного виготовлення друкарських форм і дозволяє швидко та економно відтворювати зображення у великій кількості [6].

Наступним об'єктом аналізу 조각 – «скульптура», ще одна фундаментальна складова образотворчого мистецтва. На відміну від площинних видів, розглянутих вище, скульптура оперує тривимірними формами та об'ємним простором. Її термінологічна класифікація здебільшого базується на фізичних властивостях матеріалу та специфіці технології виготовлення: 1) 석상 – скульптура з каменю, кам'яних матеріалів; 2) 동상 – бронзова скульптура, відлита методом лиття. Іноді використовуються сплави з нікелю, цинку та інших матеріалів; 3) 목각상 – дерев'яна скульптура, виготовлена шляхом різблення по дереву; 4) 3D 프린팅 조각 – скульптура, виготовлена за допомогою 3D-принтера. Матеріали: пластик, метал, бетон та ін. [10; 7];

Саме ці підвиди визначають зовнішній вигляд твору, методи опрацювання поверхні та характер художньої експресії, тому базою для систематизації термінів у цій галузі виступає розподіл скульптур за матеріалом.

장식 예술 – «декоративно-прикладне мистецтво» в корейській культурі має глибоке історичне коріння та представлене широким спектром технік і матеріалів, тому класифікація доволі складна та розгалужена. Загалом вирізняють кілька ключових напрямів, які відображають матеріальну основу та технологічні принципи створення художніх виробів.

До основних належать: _목공예 – «деревообробне мистецтво»: створення побутових або декоративних виробів із дерева за допомогою різних технік обробки та формування матеріалу; _도자공예 – «керамічне ремесло»: створення та художнє опрацювання керамічних виробів, а також техніки, що використовуються для їх

виготовлення та декорування; 금속공예 – «металообробка»: виготовлення різноманітних ужиткових та декоративних виробів із металу; 한지공예 – «мистецтво виробів із ханчі»: виготовлення побутових або декоративних виробів із традиційного корейського паперу «ханчі»;

섬유공예 – «текстильне ремесло»: творчі вироби та діяльність із текстильних матеріалів; 옷칠공예 – «лакове мистецтво»: мистецтво декоративного оздоблення предметів лаком; 석공예 – «каменерізне мистецтво»: мистецтво створення художніх або утилітарних виробів із каменю, у якому особлива увага приділяється збереженню природної фактури та пластики матеріалу; 골각공예 – «ремесло різьблення по кістці»: мистецтво, що полягає в оздобленні кістки шляхом нанесення різьблених візерунків та декоративних мотивів [7].

Окрему нішу в системі образотворчого мистецтва посідає 건축 – «архітектура». Її технологічний апарат найдоцільніше аналізувати крізь призму функціонального призначення об'єктів, що відображено у наступній класифікації: 1) 주거 건축 – «житлова архітектура»: традиційні та сучасні житлові споруди; 2) 종교 건축 – «релігійна архітектура»: храми, монастирі, святилища; 3) 공공 건축 – «громадська архітектура»: проектування та будівництво громадських будівель і споруд для потреб держави і суспільства; 4) 상업 건축 – «комерційна архітектура»: проектування та будівництво споруд для обслуговування клієнтів у комерційній сфері, як-от торгові центри та ресторани; 5) 군사 건축 – «військова архітектура»: спорудження військових об'єктів, таких як фортеці та укріплення; 6) 경관 건축 – «ландшафтна архітектура»: проектування та створення будівель і споруд, що органічно поєднуються з природним середовищем і впливають на естетику ландшафту [7].

Такий підхід дозволяє впорядкувати терміни відповідно до основних сфер застосування споруд і виокремити ключові підкатегорії, що складають основу архітектурної лексики.

Наступним напрямом, що логічно продовжує роботу з простором та формою, але зосереджується на проектуванні предметів і візуальних комунікацій, є 디자인 – «дизайн». Подібно до архітектури, класифікація дизайну ґрунтується на призначенні об'єктів, що дозволяє виділити ключові підвиди, які визначають характер і кінцеву мету проектування: 1) 시각 전달 디자인 – «візуальний комерційний дизайн»: галузь дизайну, спрямована на передавання інформації та знань через візуальне сприйняття на основі принципів

формотворення. До цієї галузі належить проектування друкованої продукції, корпоративної ідентичності та мультимедійних матеріалів [11]; 2) 제품 디자인 – «продукт-дизайн»: галузь, що поєднує функціональність та естетику в масово вироблених промислових продуктах; 3) 환경 디자인 – «дизайн середовища»: комплексне планування та проектування навколишнього простору з метою створення комфортного середовища для життя [7; 12].

Таким чином 디자인 виступає як критично важливий міст між мистецьким задумом і повсякденною функціональністю. Через свої ключові підвиди він комплексно впливає на естетику та якість сучасного людського існування. Ця класифікація чітко відображає розгалуженість сфер застосування дизайнерських рішень у сучасному суспільстві.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Терміносистема образотворчого мистецтва корейської мови постає як багаторівнева структура, сформована на перетині лінгвістичних, культурних та історичних чинників. У процесі її розвитку поєдналися автохтонні корейські елементи, значний пласт лексики китайського походження та сучасні лексичні запозичення. Така багатошаровість зумовлює термінологічне багатство й наявність варіативності компонентів, що пояснює потребу у їх системному науковому впорядкуванні.

У межах дослідження з'ясовано, що ефективне функціонування термінів образотворчого мистецтва можливе лише за умови їх чіткої організації в межах цілісної системи. Визначну роль у цьому відіграють принципи ієрархічності та предметно-галузевої класифікації, які дозволяють встановити логічні зв'язки між поняттями різного рівня узагальнення. Розподіл лексем за видами мистецтва, техніками, жанрами та матеріалами забезпечує внутрішню узгодженість термінологічного масиву, що сприяє точності фахової комунікації.

Проведена систематизація підтвердила, що корейська мистецька термінологія має чітку ієрархічну структуру, де кожна одиниця виконує визначену функцію. Такий підхід дозволяє не лише впорядкувати спеціалізовану лексику, а й глибше осягнути особливості художнього мислення та мистецької традиції Кореї, зафіксовані у мові.

Отже, дослідження корейської мистецтвознавчої терміносистеми є значущим для сучасного термінознавства та перекладацької практики. Системний аналіз сприяє точній інтерпретації понять і створює підґрунтя для подальшого опра-

цювання галузевої лексики. Перспективи подальших розвідок убачаємо у поглибленому аналізі семантичних відношень між термінами, а також

зіставному вивченні корейської терміносистеми з іншими мовами з метою вдосконалення фахової міжмовної взаємодії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Pavel S., Nolet D. Handbook of terminology. Ottawa : Public Works and Government Services Canada, 2001. 172 p.
2. Зарицький М. С. Актуальні проблеми українського термінознавства : підручник. Київ : ІВЦ «Видавництво «Політехніка», 2004. 128 с.
3. Д'якова А. С., Кияк Т. Р., Куделько З. Б. Основи термінотворення: семантичні та соціолінгвістичні аспекти. Київ : KM Academia, 2000. 218 с.
4. Sohn Ho-Min. The Korean language. Cambridge : Cambridge University Press, 2001. 445 p.
5. Колесник Н. Є., Піддубна О. М. Художньо-педагогічна підготовка майбутніх учителів початкової школи засобами образотворчого мистецтва : монографія. Житомир : Полісся, 2017. 244 с.
6. 관화 나무위키. 2025. URL: <https://namu.wiki/w/%ED%8C%90%ED%99%94> (дата звернення: 19.11.2025).
7. Naver Dictionary. 네이버 사전 URL: <https://dict.naver.com/> (дата звернення: 21.12.2025).
8. 소전. 수목화란... 블로그 소전의 사랑방. 2011. URL: <https://m.blog.naver.com/hwangdw07/10108295446> (дата звернення: 21.11.2025).
9. 이원복. 화조화 한국민속대백과사전. 국립민속박물관. [б. р.]. URL: <https://folkency.nfm.go.kr/topic/detail/6600> (дата звернення: 22.11.2025).
10. 조각 나무위키. 2025. URL: <https://namu.wiki/w/%EC%A1%B0%EA%B0%81> (дата звернення: 22.11.2025).
11. NEKOMURA. 시각디자인(Visual Design) 에 대해 알아보자 블로그 디자인 이해. 2018. URL: <https://blog.naver.com/hydra20/221369878743> (дата звернення: 26.11.2025).
12. 디자인 월간미술. 2014. URL: <https://monthlyart.com/encyclopedia/%EB%94%94%EC%9E%90%EC%9D%B8/> (дата звернення: 24.11.2025).

Дата першого надходження рукопису до видання: 21.11.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 19.12.2025

Дата публікації: 31.12.2025